L'OPINIÓ

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

REDACCIO I ADMINISTRACIO: Plaça de la Universitat, 6, entresol - Telèfon 24647 : Any IV-Núm. 53 : Barcelona, dimarts, 4 agost 1931. Impremta: Tallers, 48 : Preu: 10 cèntims

A Macià la glòria d'haver estat el primer català que ha pogut proclamar: JA SOM LLIURES!

CATALUNYA s'ha donat la seva llibertat

Catalunya, lliure

Catalunya s'ha donat la seva llibertat. En un formidable referèndum ha votat, pot dir-se que unànimement, el seu Estatut. La voluntat de Catalunya és de governar-se a si mateixa, i com que aquest és el fet, les Corts espanyoles no tenen altre camí que acatar-lo.

No és que les Corts espanyoles l'acatin a contracor. La veu d'aquests homes, ja abans de la Dictadura, però amb més intensitat durant aquell seteni vergonyós, i després i tot, s'ha fet sentir cada vegada més clara i més acompanyada. Catalunya és compresa avui de tots els espanyols amants de la llibertat, i en nom de la llibertat que a si mateixos es desitgen i per la qual estan disposats a lluitar, aquests espanyols es consideren sense cap dret a imposar a Catalunya res que coarti el dret al lliure determini que els catalans tenim.

Un Unamuno i un Royo Vilanova no són ningú, ni representen res. Tots els Parlaments del món tenen els seus pallassos. Totes les Cambres reserven sempre uns escons perquè s'hi asseguin els que només són aptes per a la «boutade». Però en cap Parlament ni Cambra del món acostuma a fer-se cas d'aquests personatges. Per aquesta banda, no hi ha por. Serà, encara, un honor per a Catalunya, que els seus drets siguin combatuts únicament en nom de la intemperància, sense que pugui ésser allegada cap raó.

Perquè aquests són els fets. Tot Catalunya ha votat el seu Estatut. Es tot un poble que presenta el seu anhel d'estructurar la seva llibertat dins d'un Estat central de forma federal amb el qual li interessa conviure. Quan aquest Estatut aprovat ara pels catalans, sigui lliurat pel president Macià al president del Govern Provisional de la República, Alcalà Zamora, quan aquest Estatut sigui dut al Parlament constituent, amb uns quants centenars de milers de vots al seu darrera, ¿qui pot aixecar-se a combatre'l, i en nom de què el pot combatre? El diputat que parlés contra l'Estatut que és la voluntat de tots el poble de Catalunya, ¿amb quin títol podria oposar-s'hi? No hi ha cap diputat espanyol que hagi estat votat pels seus electors perquè combatés la voluntat de Catalunya.

No és que creguem que els diputats espanyols que reconeixeran el dret de Catalunya a governar-se a si mateixa, siguin amics de Catalunya de tota la vida. Alguns d'ells ho són de poc. Però és que la República, règim de llibertat, ha escampat per la Península uns aires renovadors i de concòrdia, que només els malvats es poden plànyer que hi siguin. El discurs de Maura furgant en el caliu anticatalà que encara pogués quedar de passades èpoques, en el fons de la consciència dels diputats espanyols, és un discurs que el ministre de la Governació, si se sent espanyol, hauria de donar-se vergonya d'haver-lo pronunciat.

Les Constituents espanyoles aprovaran l'Estatut que el poble de Catalunya s'ha donat, i l'aprovaran perquè aquesta és també la voluntat del poble espanyol, del veritable poble, que pateix i «que calla», perquè encara no ha perdut l'esperança que la República realitzarà per les vies legals l'obra revolucionària que té el deure de fer; i aquest poble espanyol que pateix i que calla avui està decididament al costat de Catalunya perquè ha vist que Catalunya ha comprès el veritable sentit que s'ha d'imprimir a la revolució pacífica del 14 d'abril, mentre a Espanya es fan esforços per disfressar-lo i per procurar que de l'enderrocada Monarquia en perdurin tantes coses com es puguin, encara que estiguin basades damunt la injustícia més revoltant.

Està al costat de Catalunya perquè sap que a Catalunya volem estructurar el país tal com ell voldria que el Govern espanyol li estructurés Espanya. Que la República que ell vol, i per la qual féu la revolució, és una República com la que defensem els catalans.

2 D'AGOST, DIADA HISTORICA

Referèndum de l'Estatut de Catalunya

Resum de les dades rebudes

	Cens	*Sí*	*No*	*Blanc*	*Nulles*
Barcelona ciutat (falten 22 seccions)	268.446	165.935	2.144	476	127
Barcelona circumscripció (falten 57 pobles)	206.070	159.103	291	127	30
Girona (falten 40 pobles)	87.450	67.691	353	36	2
Tarragona (falten 42 pobles)	109.646	72.619	144	2	—
Lleida (falten 277 pobles)	99.794	20.950	107	—	—
Totals	762.406	486.298	3.039	641	159

(Falten 416 pobles i 22 seccions de Barcelona.)

UNA INTERVIU AMB LLUIS COMPANYS

«El Sol», de Madrid, arribat diumenge, ha publicat el següent interviu amb el cap de la minoria parlamentària de l'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Lluís Companys. Diu:

«La actitud política de D. Luis Companys, después de sus intervenciones en el debate abierto por la Cámara constituyente y especialmente después del discurso pronunciado por el ministro de la Gobernación, es objeto de muchos comentarios, tanto en Madrid como en Barcelona, no solamente por la personalidad del señor Companys, sino por su calidad de jefe parlamentario de la Esquerra catalana.

Un redactor de «El Sol» interrogó ayer tarde al ex gobernador de Barcelona, i obtuvo de él las siguientes declaraciones, comentario interesante al último discurso de D. Miguel Maura:

—Maura es un hombre leal y un caballero, y el discurso que pronunció no es digno de él. ¡No! Quienes mediten con serenidad deben reconocerlo así. Quizá el senyor Alcalá Zamora no esté muy conforme con lo que Maura ha hecho.

—¿Qué ha hecho?

—¿Qué ha hecho? ¿Pues no se está viendo? Ha desviado el debate para levantar el recelo y enconar las pasiones. En el problema catalán ha hecho la misma labor que su temperamento la lleva a hacer en el problema social.

Hablaba yo en mi discurso de la acción general del Gobierno y de las conveniencias nacionales del actual momento político. Combatí el ritmo lento y extático de la política gobernante, que es un peligro ante las inquietudes y apetencias de la opinión. Cité ejemplos y reclamé un Gobierno de izquierdas que respondiese además a la voluntad pública expresada en las últimas elecciones. Me referí al orden social de Cataluña, en Sevilla y en toda España, y a la Constitución, la reforma agraria y las leyes sociales... Y el senyor Maura, agudo y ágil, se limitó a tratar de Cataluña, como si no tuviéramos voz para lo demás, y con una imprudencia manifiesta trazó un panorama angustiante de la vida económica catalana, y hasta habló del derecho que teníamos al suicidio.

Una cosa lamentable, que fué coreada porque Maura había hurgado en el rescoldo de antiguas diferencias.

Por si no hubiese bastantae, nos acusó de pactos o complacencias con los procedimientos perturbadores del sindicalismo.

—¿Y no son ciertos esos pactos?

—Esa suposición de pacto con el sindicalismo, particularmente, lo considero un agravio. El que yo crea que el problema social debe ser tratado con más moderación y que sea necesario tener en cuenta los antecedentes que en Cataluña han creado ciertas morbosidades, no da derecho a presentarme como tan amparador o contemporizador de desmanes y tácticas que en Cataluña, y cara a cara con ellos, he combatido sin reservas.

¡Luego vendran a requerir mi asistencia para cooperar a la resolución o previsión de los conflictos!

El discurso del señor Maura hizo un efecto venenoso. Y al acabar, cuando se hubo votado la confianza al Gobierno, algunos diputados, muy pocos, cuando gritaban «¡Viva la República!» se dirigían a nosotros, como si nos lanzasen un agravio. ¡Necios! ¡A nosotros, que nos hemos pasado veinte años de cárcel en cárcel por defender la República española; que fuimos los primeros en insurreccionarnos, y que luego hemos hecho el sacrificio de estar en el Gobierno civil, donde podíamos habernos estrellado, que era lo más seguro!

Es claro que esta incomprensión me apena.

Yo adopté en el Parlamento la posición que me creía obligado a adoptar, y fuí leal y rotundo en el respeto y admiración para las personas. No podía además arrostrar para mí la responsabilidad de que por no haber cumplido fielmente el acuerdo de los diputados de «Esquerra» había dificultado, según lo que pudiera haber sucedido en las contingencias del tiempo, la aprobación del Estatuto.

Mi conciencia estaba muy violentada, y fuí leal para todo y para todos; y el que no lo hayan sido para conmigo no desviará mi conducta, aunque claro que ha producido sus efectos en la estimación y relación personal.

—¿Qué le ha parecido a usted el discurso del senyor Ortega y Gasset?

—Que ha cometido dos injusticias. La primera, que me llena de orgullo. Me refiero al elogio que hizo de mí, y que por venir de una persona como él, me ha conmovido extraordinariamente. La otra, y esa me duele profundamente, es la de creer que yo reducía egoístamente el debate a términos puramente locales. Esta no fué mi intención.»

Comentari

En la votació del passat diumenge Catalunya s'ha ratificat a si mateixa. Evidentment, no calia pas aquesta ratificat a si mateixa. Evidentment, no calia pas aquesta ra- el nostre poble ha donat de quina era la seva voluntat nacional. L'Estat espanyol, però, ha volgut una nova rearfirmació collectiva. I Catalunya l'ha donada de bon grat amb aquell entusiasme i aquella fe que caracteritza tots els moviments de la nostra gent.

Després de la jornada del passat diumenge ningú no pot tenir el dret de dubtar, si és que hi havia algú que dubtava encara. Catalunya ha dit solemnement el que vol, donant a Espanya i al món un alt exemple de disciplina i cohesió espiritual.

Ho ha dit tot un poble, tota una multitud que ha proclamat als quatre vents la seva fe nacional. El resultat del plebiscit és ja de fet l'assoliment de la llibertat catalana. Perquè, ¿qui gosarà negar aquesta llibertat si és una nació que imperativament la reclama?

L'executòria de Catalunya abans i després de la proclamació de la República ve caracteritzada per una lleialtat, una sinceritat i una cordialitat de la qual no serà lícit dubtar-ne. Catalunya ha complert fidelment el compromís revolucionari que cristallitzà a Sant Sebastian. No ens sabem pas imaginar que a aquesta actitud catalana s'hi pogués respondre amb una incomprensió o amb una lamentable reincidència en els procediments i les actituds de la Monarquia. D'un temps ençà es ve preguntant als nostres homes, amb una insistència impertinent, què passaria si l'Estatut no fos aprovat a les Corts Constituents. Després del 2 d'agost ja ens agradarà veure qui és l'ardit que s'atreveix a formular novament aquesta pregunta.

L'ASPECTE DE LA CIUTAT

Des del dissabte al migdia, Barcelona agafà el ritme de les grans solemnitats històriques. Una sola paraula, una sola idea, una sola obsessió: l'Estatut. Totes les converses versaven sobre el mateix. A tot arreu els cartells de propaganda, amb un dinamisme de color i d'intensitat, recordaven constantment la gran diada a aquells pocs ciutadans que se'n poguèssin distreure.

L'aspecte de Barcelona la vigilia de la gran mobilització nacional, pot dir-se que estava plenament a to amb la transcendència del moment que es vivia. A la tarda s'arribà al paroxisme. Per totes les vies de la urbs eren incomptables els vehicles que hi circulaven amb cartells a favor de l'Estatut, llançant proclames i tota mena d'impresos.

A les Rambles l'ambient estava carregadíssim. A les taules que s'hi havien installat per tal de recollir-hi signatures dels fills de les regions espanyoles, l'animació fou constant, recollint-s'hi infinitat d'adhesions.

No cal dir que aquesta vibració de la ciutat augmentà encara el dia del magne plebiscit, en el qual Catalunya ha recobrat les llibertats perdudes.

A L'EIXAMPLA

En aquest sector de la ciutat, que comprèn gairebé tot el Districte IV, els collegis es varen constituir sense dificultat de cap mena. La votació per l'Estatut fou nodridíssima en la majoria de seccions.

LA SAGRERA I HORTA

En aquestes populars barriades la mobilització femenina fou importantíssima. Igualment que el nombre de vots aconseguits en les urnes.

POBLE SEC

Entre l'element treballador d'aquesta barriada hi ha hagut un fort entusiasme per la votació de l'Estatut. Infinitat de dones acudiren durant el matí a les taules, installades a l'efecte. El mateix entusiasme regnà a les barriades del Port i Can Tunis.

A LA BARCELONETA

Abans de les vuit l'animació a la populosa barriada era ja extraordinària. A les dotze la votació havia aconseguit un nombre crescudíssim. Molts dels balcons lluïen domassos i banderes de les quatre barres.

POBLE NOU

El mateix moviment de públic es notava a la barriada del Poble Nou. Una constant afluència de votants es notava a tots els collegis. I l'entusiasme de les dones no desmereixia pas el més mínim de la dels electors.

SARRIA

A Sarrià, que pertany al districte III, la votació a favor de l'Estatut fou molt nodrida. A les taules del plebiscit femení es recolliren moltes centenars de signatures.

GRACIA I SANT GERVASI

En aquestes importants barriades s'observà des de bon matí una intensa animació que durà tot el dia. El nombre de votants fou molt crescut, igualment que en el plebiscit de les dones.

CLOT

Des de les vuit, la concurrència d'electors als collegis fou nombrosa i incesant, de tal forma que al migdia les urnes contenien ja una important quantitat de paperetes.

SANS I HOSTAFRANCS

En aquestes barriades, la massa obrera votà amb un entusiasme exemplar. Totes les seccions restaren constituïdes abans de les nou del matí, sense contratemps.

Al migdia, la quantitat de signatures estampades en els plecs del plebiscit femení, pujava diversos milers.

SANT ANDREU

Des de bon matí hom pogué preveure que la votació per l'Estatut seria nodridíssima. Igual impressió es treia quant al resultat del plebiscit femení.

Per tots els carrers es veien molts balcons endomassats.

«LA REACCION», CREMADA

Al carrer Pelai, davant la Granja Royal, un venedor que cridava «La Reacción» jaumina, fou despullat de tots els exemplars que portava, amb els quals hom féu una gran foguera al mig del carrer.

TELEGRAMES D'ADHESIO

Al Palau de la Generalitat s'han rebut gran nombre de telegrames, dels que n'hem agafat uns quants, a l'atzar, que copiem:

De Logronyo. — Los abajo firma-

JORDI I L'ESTATUT — per Gaston Ry

—Heu vist? Gairebé no n'hi caben més.

memoriaesquerra.cat — L'Opinió [Barcelona, 1928-1934], 4/8/1931, pàgina 1